

Lovro Pintar.

(Spisal *Frančišek Reból.*)

Rajni stric Andrej nam je kaj rad pripovedoval, kako so „gospod Lovrenc Pintar“ Preddvorom sadili in cepili sadno drevje, kako so zidali župnišče, šolo in druga poslopja, kako dober cerkveni govornik so bili in poleg tega deželni in državni poslanec.

— Z veliko radovednostjo smo poslušali stričevo pripovedovanje in smo radi sledili stricu v staro sadjarnico, ki jo je bil napravil po vzgledu „gospoda Lovrenca“; tam nas je učil cepiti, kakor so ga naučili „gospod Lovrenc“. —

Vedno bolj sem se začel zanimati za častitljivega gospoda Lovrenca, ki se mi je jako omilil. Nepopisno je bilo moje veselje, ko so mi mati kupili mašno knjižico, ki jo je spisal Lovro Pintar! — Ko sem šel v nedeljo k sv. maši v Preddvor, ustavil sem se ob vhodu župnijske cerkve, kjer je vzdana kamenita ploča s sliko gosp. Lovra v nizkem reliefu, in s spoštovanjem sem čital in čital njegov nagrobni napis.

Da se nekoliko poživim spomin vzornega duhovnika in nesebičnega slovenskega rodoljuba, narišem cenjenim čitateljem „Dom in svet“-a blagega pokojnika zaslužno življenje in plodovito delovanje za Boga in za narod.

Lovro Pintar je bil rojen dné 2. velikega srpana l. 1814. pri sv. Tomažu, na precēj vi-
„Dom in svet“ 1899, št. 1.

sokem hribu v selški dolini. Ljudsko šolo je dovršil v Škofji Loki; latinske šole pa je obiskoval in dokončal v Karlovcu na Hrvaškem; bogoslovja se je učil v Ljubljani, kjer je bil v mašnika posvečen l. 1840. Že v semenišču se je navduševal za ilirske ideje, vedno vnet za čast božjo in za blaginjo slovenskega naroda.

Do l. 1848. je zaporedoma služboval kot kapelan v Semiču, Kočevju in Št. Janžu. Iz Šent Janža poroča „Novicam“ l. 1848., kako so tam skrbeli za kurjavo šole: Vsak učenec je moral prinesiti s seboj jedno poleno, in šola ni bila nikoli mrzla.

Dasi velike, krepke, na videz čvrste in močne postave¹⁾, je bil Pintar vendar že iz mlada večkrat nekoliko bolehen. Zaradi bolezní je odložil l. 1848. kapelansko službo v Šent Janžu in stopil v začasni pokoj.

V tem času je bival večinoma v Radoljici, da

si je nekoliko okrepil zdravje. V Radoljici je poučeval deco grofa Thurna. Isti čas se je seznanil z Lovrom Pintarjem mladi vseučiliščnik, jurist Lovro Toman, kar je bilo pomenljivo i za Pintarja i za poznejšega doktorja L. Tomana.

¹⁾ Kakor ga kaže fotografska slika, ki jo hrani preddvorski gospod župnik Janez Debeljak; posodil nam jo je blage volje v natisek.

Lovro Pintar.

Ko se je nekoliko okreplil in odpočil, prišel je Pintar za kapelana v Preddvor, kjer je ostal deset let. Prvič je krstil Preddvorom 3. listop. l. 1849. in zadnjikrat 20. kim. l. 1859.

Preddvor, dve uri nad Kranjem, blizu glavne ceste, ki vodi skozi Kokro čez Jezerski vrh na Koroško, je zares lep in jako zdrav kraj. Zato je pa tudi Lovru Pintarju Preddvorom jako ugajalo.

Prišedši v Preddvor je začel Lovro Pintar z veliko gorečnostjo in vnemo oznanjati božjo besedo. Duhovske dolžnosti je izpolnjeval vedno natančno. Milo se stori človeku, ko začne pripovedovati stara ženica, upognjen starček, kako dober „gospod“ so bili „gospod Lovrenc“! — Zlasti je bil Pintar priljubljen cerkveni govornik. Stari možje, ki so navadno hodili zjutraj v cerkev, prišli so ali pa počakali še desete sv. maše, da so slišali še pridigo gospoda Lovra. Pintar je govoril počasi, a krepko in mogočno. Njegovi govori so bili dobro sestavljeni in poljudni. Rad se je oziral na vsakdanje življenje in na potrebe ter nadloge kmetove. Ko je nekoč govoril o sv. zakonu, izrekel je naslednji stavek, ki ga ljudje kaj dobro pomnijo: „Ko se ženi, hodi od gore do gore in išče bogate neveste, nazadnje pa: dóta se izmóta, štor pa ostane.“

A Pintar ni deloval le v cerkvi, marveč je tudi izven cerkve rad pomagal ljudem bodisi s svétom, bodisi z dejanjem, skrbel je tudi za gmotno blaginjo ljudstva. Posebno zaslugo si je pridobil Pintar za preddvorsko župnijo s tem, da je navadil ljudstvo umnega sadjarstva. Dobrih pet minut od župne cerkve ob cesti, ki vodi na Belo, je napravil iz gozdne celine sadjarsko drevesnico, ki jo je lepo ogradil. Napravil je gredice za sadno drevje, med gredicami pa so se vile z belim, drobnim peskom posute steze. V to sadjarnico je vodil šolarje in jim je ondi z učiteljem vred dejansko kazal, kako se goji sadno drevje. Vzglede in pouk Pintarjev je dobro deloval na kmetovalce, ki so začeli sami napravljati si sadjarnice. Lepe sadove uživajo pa dandanes njih potomci. — To je bilo zares pravo narodno delo!

„Pintarja“, tako pišejo „Novice“ 1857, „res zamoremo imenovati drugega Pirca.“¹⁾

V Pintarjevi drevesnici Preddvorom je bilo več kakor 300 plemen sadnega drevja z ljubljanskih vrtov, z vrta grofa Thurna iz Radoljice, z vrta gospoda Urbančiča, grajščaka Preddvorom, z vrta Turnogradskega in z vrta ljubljanske kmetijske družbe.

Veliko posla je imel Pintar s sadjarnico, ki jo je ohranil vedno v najlepšem redu, a donašala mu je tudi vsako leto lepega gmotnega dobička.

S Pintarjevim odhodom iz Preddvora je kmalu razpadla s toliko skrbjo vzgojena drevesnica, in dandanes je ondi rodovitna njiva.

Poleg sadjarstva se je Pintar rad bavil z raznimi zidarskimi načrti — Župnišče Preddvorom je bilo jednonadstropno, a nadstropje je bilo leseno; kapelanija je bila nad hlevom.

Da bi napravil dostojno bivališče za župnika in za kapelana, začel je Pintar zidati z radovoljnim dovoljenjem župnikovim novo župnišče. Načrte je napravil Pintar sam, ljudje so delali prav pridno tlako, vse delo je vodil Pintar in napravil v kratkem času za 4000 gld. res prav krasno stavbo, župnišče, ki še dandanes stoji tako, kakoršno je dozidal Pintar. Nad glavnim vhodom se sveti zlati napis:

S v e t i.

1851.

Šola je bila pred Pintarjem v zasebni hiši „pri Trepanu“. Ko je torej Pintar dozidal župnišče, lotil se je takoj priprav za zidanje šole. Zopet so ljudje morali delati tlako, in tudi šolsko poslopje je kmalu stalo na mestu, kjer je danes. Šola je imela le pritličje, zato jo je bilo treba dvigniti za jedno nadstropje, ko je postala dvorazrednica.

Pintar je zidal tudi več mostov. Omenjam le jednega, namreč most na Srednji Beli čez Belico ob Kračmanovem mlinu, rojstveni

¹⁾ Pirec je bil župnik Podbrezjem, umen sadjerejec, pozneje misijonar v Ameriki.

hiši umrlega Matije Valjavca. Ondi je tudi zasadil dve vitki jagnjeti, na vsako stran mosta jedno, ki še dandanes vzbujata spomin na „gospoda Lovrenca“.

Izmed zasebnih hiš, katerih zidanje je vodil Pintar, omenjam le hišo Andreja Neta, p. d. Mihovca na Kokrici. Andrej Net je bil jeden izmed najvernejših učencev Pintarjevih. Skoro vsako leto ga srečujemo v starih letnikih „Novic“, kjer naznanja pridelke iz svoje sadjarnice občinstvu v nakup. Bil je vedno srčno udan svojemu učitelju.

Predno spremimo Pintarja iz Preddvora v Zali log, pojdimo poprej še ž njim iz Preddvora tje gori v četrt ure oddaljeno grajščino Turn! Vzemimo si še spremljevalca mladega doktorja Lovra Tomana! Na počitnice je prišel (l. 1852.) k Pintarju, in danes ga hoče Pintar uvesti v krog družine turnoogradske. Z veselim srcem in radostjo sprejme grajščakinja-vdova, inteligentna gospa¹⁾, domačega prijatelja Lovra Pintarja in njegovega spremljevalca, nadarjenega, mladega dr. Lovra Tomana. Nato predstavi gospa dr. Tomanu svojo hčerko, gospodično Josipino in svoja sina Janka, ki je še dandanes „gospod“ in grajščak na Turnu, in Fidelisa. Pač sta se gotovo pri prvem sestanku našli sorodni srci Josipine in dr. Tomana, ki sta tako gorko bili drugo za drugo.

Ne maram popisovati sreče zaročencev,

Ki célo léto je cvetlà obema,

saj o njej pričajo pesmice Tomanove.²⁾ Spominjam le na to, kako so pač morali biti veseli sestanki, ko je prihajal vrli dr. Toman iz Ljubljane v Preddvor in iz Preddvora skupno s Pintarjem na Turn. Koliko lepih mislij se je pač porodilo v tem prijateljskem, narodno navdušenem krogu! Kako je pač dr. Toman navduševal mlado svojo zaročenko za narodno delo! Dr. Toman nam je vzgojil slovensko pisateljico in pesnico Josipino Turnogradsko. Čast spominu dr. Tomanovemu, čast slovenski pesnici Josipini!

¹⁾ Umrla je lani.

²⁾ Glej: „Dr. Lovro Toman.“ Matica Slovenska v Ljubljani. 1876. str. 81. Glej str. 11, 12, 15.

Tudi sedaj pokojni Valjavec, ki se je mudil ob počitnicah na Beli, v svoji rojstveni vasi, je občeval kolikor toliko z gospodom Pintarjem.¹⁾ Valjavec in dr. Toman sta bila tudi dobra znanca.²⁾

Priljubljen pri ljudstvu, dobrodošel v grajščini na Turnu, navezan na lepi kraj predvorski, je vendar Lovro Pintar dal slovo kapelanski službi in odšel l. 1859. za župnika v Zali log, v domačo, selško dolino. Tu je ostal do l. 1861. Marljivo je gojil tudi v Zalem logu sadjarstvo in prenovil župnišče, kakor priča napis nad vrati župnišča v Zalem logu.

Iz Zalega loga se je preselil Pintar za župnika na Breznico. Tu je župnikoval od l. 1861. do l. 1874.

Kakor Preddvorom in v Zalem logu, gojil je Pintar tudi na Breznici umno sadjarstvo, napravil si drevesnico in učil Brezničane³⁾ gojiti in cepiti sadno drevje. Brezničanje že uživajo sad njegovega truda. Vsako leto jim donaša sadje lepega izkupička.

Dné 26. prosinca l. 1867. so izvolile kmetiške občine v Radoljici Lovra Pintarja, „brezniškega fajmoštra“, — pod tem imenom je bil Pintar odslej znan po celi Kranjski — za deželnega poslanca za radoljiški okraj. Ta okraj je pred Pintarjem zastopal za narod vneti dr. L. Toman v deželnem zboru v Ljubljani in v državnem zboru na Dunaju ob času prvega zasedanja od l. 1861. do l. 1867. Kakor dr. Lovro Toman, tako je bil tudi Pintar mož obširnega znanja in je dobro poznal nadloge ubogega kmeta. Ker je imel

¹⁾ „Knezova knjiž.“ II. zv. 1895. Str. 179, 180, 181.

²⁾ Istotam. str. 182.

³⁾ Kdor hoče brati res ljubeznivo sliko iz življenja Pintarjevega na Breznici, naj vzame v roko „Pomladne glase“ V. zv. (Uredil Fr. Finžgar.) 1895. Na str. 50. do 89. nam popisuje vrli naš pesnik in pisatelj Fr. Finžgar, kako so učili „gospod Lovro“ dečke na Breznici cepiti; kako so jih vodili k uljnaku, „ki je bil Kraljičevega očeta in gospoda Lovra“, kako so jih vodili na izlet na goro in jih med potjo učili, kako se morajo vesti na poti v hrib itd. Bodi ljubki spisek „Gospod Lovro“ toplo priporočen.

gospod Lovro srce za kmeta, zato mu je bila pač beseda za srečo in blaginjo ljudstva lahka. Kakor v dušnem pastirstvu, stal je Lovro Pintar tudi v zbornici poslancev kakor nepremagljiv steber za duševno in telesno srečo svojega naroda.

Dné 18. svečana l. 1867. je zboroval prvič novi deželni zbor kranjski, v katerega je začel pohajati tudi Pintar. A že 4. sušca v 7. seji se je naznanilo, da je kranjski deželni zbor s 1. sušcem razpuščen, in da bodo razpisane nove volitve. — 26. sušca l. 1867. je bil Pintar zopet izvoljen za poslanca v svojem okraju. Novi deželni zbor kranjski se je potem sešel dné 6. malega travna, in še isti dan so bile volitve za državni zbor na Dunaju. Deželni zbor kranjski je poslal na Dunaj med drugimi (Svetec, Barbo in nemški poslanec) dr. Lovra Tomana in gospoda „brezniškega fajmoštra“ Lovra Pintarja.

Dné 20. vel. travna l. 1867. se je prvič sešel novi državni zbor na Dunaju. Tje se je popeljal Pintar zagovarjat pravice svete cerkve in zaničevanega naroda slovenskega.

Pintar je marljivo obiskaval zbornične seje, zasledoval pazljivo vse delovanje državnega zbora in sam rad posezal v razprave. Večkrat je govoril v lapidarnih stavkih v državnem zboru in pošiljal svoje govore v Ljubljano „Zgodnji Danici“ v natisek. Govoril je za pravice cerkve v zakonskih stvarih in za pravice cerkve v šoli. — Poleg svojih govorov pa je prevajal za „Zgodnjo Danico“ l. 1867. in 1868. tudi izvrstne govore poslanca Greuterja, v katerih se poteguje navdušeni tirolski duhovnik in profesor za versko šolo. Greuterjeve značilne besede so bile: „Vi se nehajte vtikati v duhovske reči, in mi se bomo nehali mešati v politiške!“

L. 1868. je priporočal Pintar v deželnem zboru kranjskem, naj se dá sirotišnica, ki naj bi se bila tedaj ustanovila v Ljubljani, v oskrb šolskim bratom. Šolski bratje — tako Pintar — vodijo na Dunaju z velikim uspehom tamošnjo sirotišnico z malimi stroški za deželo in s požrtvovalno delavnostjo.

Pintar je stavil tudi večkrat v obeh zbornicah kmetom koristne predloge.

Zadnji dan sušca l. 1870. je zapustil Pintar z mnogimi drugimi poslanci, vsemi slovenskimi in Poljaki, državno zbornico, v katero se ni povrnil nič več. Tudi dr. Lovro Toman ni več videl državne zbornice, temveč je končal svoje politiško delovanje za narod slovenski, končal tudi še to leto tek svojega življenja. Umril je 15. vel. srpana l. 1870. v Rodaunu poleg Dunaja, obžalovan od celega slovenskega naroda.

22. vel. travna l. 1870. je cesar razpustil državni zbor in vse deželne zборе razven češkega. Zopet so bile nove volitve. Pintar je bil v Radoljici izvoljen 27. rožnika l. 1870. za deželnega poslanca. Kot deželni poslanec je še deloval do l. 1874. Že 13. grudna l. 1873. so dovolili odpust hudo zbolelemu poslancu Pintarju. Bolezen se je v naslednjem letu obrnila na bolje, a vedno je gospod Lovro bolehal, dokler ni vsled bolehnosti odložil deželnega poslanstva v prvi polovici meseca kimovca l. 1874. in stopil v pokoj. Zadnje leto svojega življenja je preživel Pintar v pokoju Preddvorom. Vsled velikih denarnih izgub se mu je začelo mešati, in gospod Lovro, prej tako bistra glava, ni več mislil jasno — žalostna osoda!

Lovro Pintar ni deloval le v cerkvi, v svoji drevesnici, pri uljaku, pri zidanju koristnih stavb, ampak je že zgodaj zastavil svoje spretno pero, da bi podal trajne duševne hrane milemu slovenskemu narodu, da bi poučil Slovence v raznih važnih vprašanjih, da bi jim zapustil velik zaklad lastnih izkušenj v umnem sadjarstvu.

V prvi vrsti si je pridobil Pintar neveljavih zaslug s spisovanjem molitvenikov. Marn jih navaja v svojem „Jezičniku“ (letnik XXV. str. 48. in 49.), a ne zdi se nam odveč, da jih tu še jedenkrat naštejemo. Spisal je petero molitvenikov, ki so se vsi izredno priljubili vernemu slovenskemu ljudstvu, tako da so izšli nekateri v več natiskih, kar kaže naslednji pregled:

1. „Molitve za duše v vicaĥ, s pristavkom mašnih in drugih molitev.“ Večidel iz nemškega poslovenil L. P. 1848.

2. „*Mašne in druge molitve.*“ Večidel iz nemškega poslovenil Lovrenc Pintar, duhovnik v Radoljici. 1849. Ta knjižica je izšla v sedmih natiskih.

3. „*Nebeške iskrice za mladost pa tudi za odraslene ljudi.*“ 1850. Knjižica je izšla v trinajstih natiskih.

4. „*Sv. angelj varh*“ ali vodnik pridnih otrok v nebesa. 1853. Izšla je v treh natiskih.

5. „*Marija Devica*“, nebes in zemlje kraljica. Iz nemškega poslovenil Lovro Pintar, preddvorski kaplan 1856. Jako priljubljena molitvena knjiga z lepimi šmarnicami.

Poleg tega srečavamo spise Pintarjeve skoro v vseh slovenskih časnikih od l. 1848. do l. 1874.

V „Sloveniji“ l. 1848.—1850. nahajamo mnogo njegovih sestavkov. Omenjamo le „Pobratimstvo“, „Franc Veriti, rojen Lah in vrli slovenski pisatelj“, „Serbska vojvodina“, „Resnica čez vse“.

„Novicam“ je ostal zvest dopisnik do konca. — Zlasti zanimiv je sestavek v „Novicah“ l. 1851. „Nekaj iz ‚Vesne‘.“¹⁾

V „Novicah“ l. 1857. je spisal Pintar: „Sadjereja, kakor jo v preddvorski šoli že 7 let učimo.“ Tu na kratko in tako jasno razlaga sadjarstvo, da vsak otrok lahko razume. Posebno lepo opisuje, kako naj se cepi.

„V Novicah“ 1866. zopet daje sadjarjem koristnih opominov.

V „Učiteljskem Tovarišu“ l. 1861. je priobčil več sestavkov o sadjarstvu.

¹⁾ Iz tega spiska náte nekaj odstavkov, ker se nam zdé zelo zanimivi!

„O novem letu“, tako piše Pintar, „je začel na Dunaju lepoznavski časopis ‚Vesna‘ izhajati. Précej v prvem listu se bere dopis iz Ljubljane, katerega je neki gospod K. poslal. Ta dopis je splošen pregled in pretres slovenskih pisateljev, posebno pa mladih pesnikov.“

Nas ta misel obhaja, da je kritika vsakemu slovstvu potrebna. Njena imenitna naloga je, zmote spisateljev odkrivati in kaj boljšega nasvetovati. Ali prav močno se nam dozdeva, da Slovenci še nismo na tisti stopinji, da bi bilo slovenstvu koristno, naše literarne dela prav prav ojestro soditi in tiste, ki na taki sodbi skoz rešeto smuknejo, satirično zasmehovati in strastno v blato porivati.

Da je bil tudi dopisnik „Zgodnje Danice“, to smo že omenili. Poleg tega je pregledoval tudi rokopis za nem.-slov. slovar.

V „Slovencu“ l. 1874. pa nam je opisal Pintar tri izvrstne sadjarje, katerih imena so: 1. Gregor Rovtar, bivši župnik pri sv. Lenartu; 2. Janez Majnik, župnik v Žiréh; 3. Friderik Homan, trgovec v Radoljici.

To je bilo zadnje delo Pintarjevo.

V rokopisu pa je ostal „Popis mnogovrstnih sadnih plemen“, delo, v katerem je hotel poučevati slovenske kmetovavce o umnem sadjarstvu po svojih lastnih izkušnjah. Pintar se je mnogo prizadeval za imenik sadnega drevja že Preddvorom in pozneje v Zalem logu in na Breznici. Imel je posebno knjižico, v katero je zapisaval sadna imena svoje drevesnice, v drevesnici pa nobeno drevesce ni bilo brez imena ali vsaj ne brez znamenja.

Po tako neumornem in vsestranskem delovanju je bil Pintar prisiljen stopiti v pokoj. Vleklo ga je v Preddvor, kjer je preživel toliko veselih dnij in let. Stanoval je nekaj časa na Turnu pri gospodu grajščaku Janku Urbančiču, svojem starem prijatelju, nato se je preselil „k Petru“, kjer je sedaj pošta, ob mostu, ki pelje čez reko Kokro v Preddvor.

V njegovi bolezni sta mu stregli sestri Marijana in Maruša. Veliko sta imeli opraviti z umobolnim gospodom bratom, kadar ga je začela hudo boleti glava. Ves čas, kar je bil Pintar „pri Petru“, ni pokusil vode, češ, ko bi ljudje vedeli, kako je voda grda, nikdo bi je ne pil.

Tudi to moramo opomniti, da nikakor ne moremo zapopasti, in da nam dozdej še nihče ni vedel povedati, zakaj da pretresovavec slovenskih pesnikov v pesniškem diru našega slavnega Prešerna ‚nebeškega pesnika‘ imenuje. Marsikdo se je že tej besedi smejal. Mi sicer Prešerna kakor pesnika visoko spoštujemo, pa vendar skoro ne verjamemo, da bi se mu bilo kdaj sanjalo, da ga bo kak Slovenec kdaj ‚nebeškega pesnika‘ imenoval.

Sebičnosti pa in mnenja po prvem sedežu naj v naših rajdah ne bo. ‚Vsi za jednega in jeden za vse‘, naj bo naše geslo.“

Neko jutro je vprašala Petrova mati Pintarja:

„No, gospod Lovrenc, kako vam je kaj danes?“

„Kaj se mara vam, mati!“ odgovori Pintar, „vam, ki nimate nič v glavi: ampak moja glava je reva, ker imam toliko v njej. Oh, ta moja glava!“

Bolezen se je vedno hujšala, in Pintar je zapustil dolino solz in bridkostij dné 10. kilometra 1875.

Sestri Pintarjevi sta stanovali po smrti bratovi Preddvorom. Marijana je že umrla, Maruša pa še živi na Dovjem na Gorenjskem.

„Slovenec“ je pisal ob smrti Pintarjevi: „Ž njim je izgubila Slovenija zopet vrlega boritelja, kakoršnih je sedaj čedalje manj.“ Na grob so mu postavili spominik s tem-le napisom:^{*)}

**) izdelal ga je g. Tomo Kupan.*

LOVRO PINTAR,

bivši brezniški župnik ter
deželni in državni poslanec
kranjske zemlje.

Rojen pri sv. Tomaži pod
Séliškim zvonom v 2. dan
avgusta 1814. leta;
umrl Pred Dvorom v 10. dan
septembra 1875. leta.

†

Svečenik, pastir je duše vodil,
Ljubil narod svoj do konca dni,
Z modrim umom v boj je zborov hodil,
On, ki tukaj v miru božjem spi.

Spomenik so mu postavili
kranjski deželni poslanci in
drugi čestitelji.

Da, res! S Pintarjem je legel v grob za
čast božjo vnet duhovnik, prijatelj mladine,
zlasti pa dijakov svoje župnije, mož prav slo-
vanske gostoljubnosti; s Pintarjem smo iz-
gubili res vrlega moža, čegar spomin ne bo
zamrl pri potomcih.

Na izprehodu.

I. Dete.

Kdo bi vedno v temni sobi
med zidovjem bil priprt?
Kdo bi vedno bil v tesnobi?
To bolest je, to je smrt.

Ven na prosto, v svet prostrani,
ven si prosti duh želí;
zdravje le prostost ohrani,
dušo le prostost bistri.

Torej palico si vzamem,
vzamem svinčnik in papir,
pokrivalo s kljuke snamem:
z Bogom, tihi sobni mir!

Pridem v plodonosno polje,
sučem zvedavo okó
na gorice, na podolje:
vse je živo, vse mladó.

Novo preorano njivo
zró pred sabo mi očí,
mater zrem na njej marljivo,
v zémľjo semena sadí.

Poleg na zeleni trati
zibko vidim pred seboj:
Mirno spavaj, angel zlati,
nič, o dete, se ne boj!

Nemo zrem z očmi v očesci,
nemo zrem, se mu smehljam:
Angel nežni moj v telesci,
ti si srečen v svetu sam.

Zrem to bitje, dete nežno,
k blagoslovu vspnem roko,
k nebu se ozrem hvaležno,
blagoslavljam dete ž njo:

Ti, o dete, si podoba
sreče prave in mirú,
ko ne veš, da noč je groba
dom človeškega rodú.

Včasih bol telesno čutiš,
kaj je, tega ne uméš;
a o dušni nič ne slutiš,
kaj je srčna bol, ne veš.

Vendar, dete, v svetu širnem
gloje duše ta bolest,
vendar v mnogem srcu mirnem
gnezdí smrtnotežka vest.

Bog nebeški, dete malo,
mater skrbno ti je dal,
in ljubezni, bitje zalo,
zate plamen v njem prižgal.

Če zastočeš, brž poziblje
zibko z urno ti rokó,
če zajočeš, brž nagiblje
k tebi srce in glavó.

Nikdar ni jej glava trudna,
ne zaspano jej okó,
da bi bila ti zamudna;
vedno čuva te zvestó.

Za trenotjem pa trenotek
gine nam, za dnevom dan;
enkrat tudi ti, sirotek,
v delo resno boš vkovan.

To življenje, ki v poveje,
dete, ti povito je,
tudi to zori za boje,
kar še tebi skrito je.

Jaz pa, angel nežni, šibki,
blagoslov ti ta delim,
da ne trpel, kot zdaj v zibki,
več bi, kakor jaz trpim.

Anton Hribar.